

Sygn. akt III KKN 459/99

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Ewa Gaberle

Sędziowie: SN - Wiesław Kozielewicz

SN - Józef Musioł (spr.)

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Stefana Szustakiewicza

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2001 r.

sprawy **W. B.**

skazanego z art. 210 § 1 d.kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 24 lutego 1999 r., sygn. II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 25 czerwca 1998 r., sygn. II K (...)

- I. uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

II. zarządza zwrot skazanemu 450 zł z tytułu uiszczonej przez niego opłaty od kasacji.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 24 lutego 1999 r. sygn. akt II Ka (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 25 czerwca 1999 r. sygn. akt II K (...) mocą, którego oskarżeni, w tym, W. B., uznani zostali za winnych tego, że „w dniu 30 czerwca 1996 r., w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu (...) osobami dokonali „napadu rabunkowego na osobę Z. W. w ten sposób, że używając gwałtu na osobie, polegającego na biciu i kopaniu w głowę i inne części ciała doprowadzili go do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze, zegarek i srebrny sygnet o łącznej wartości 219 zł” i za to na podstawie art. 210 § 1 d.kk i 36 § 2 i 3 d.kk W. B. skazany został na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 1000 zł grzywny.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył kasacją obrońca W. B., który zarzucił:

- „1. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie:
art. 9, 69, 85 kpk z 1969 r. przez nie wyznaczenie oskarżonemu obrońcy z urzędu.
2. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego , a mianowicie art. 3 § 1 i art. 313 § 1 kpk z 1969 roku przez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz zupełne nie zajmowanie się okolicznościami przemawiającymi na korzyść oskarżonej.
3. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 3 § 3, 357, 372 § 1, 406 § 1 kpk z 1969 roku przez skazanie oskarżonego na

podstawie wyjaśnień A. B. bez przeprowadzenia porównania jej wyjaśnień z innymi dowodami.

4. rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 kk przez niezastosowanie tegoż przepisu”.

Podnosząc te zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim wyroku Sądu Rejonowego i skierowanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacji trudno odmówić słuszności szczególnie w części dotyczącej rażącego naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 kk.

Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa stosuje się ustawę nową, chyba że poprzednia ustawa jest względniejsza dla sprawcy.

Nie ma żadnej wątpliwości, iż ustawa (art. 210 § 1 kk) obowiązująca w chwili popełnienia przypisanego przez Sąd I instancji, czynu oskarżonemu była surowsza niż w nowym unormowaniu, dotyczącym rozboju obowiązującym w chwili orzekania przez Sąd Okręgowy. Mimo tego Sąd Okręgowy nie uczynił zadość wymogowi przepisu art. 4 § 1 nowego kodeksu karnego. Dlatego, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia zachodziła konieczność uchylenia wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Jeżeli chodzi o pozostałe zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego to zauważyć należy, iż autor kasacji błędnie cytował przepisy kpk z 1969 r. podczas gdy wyrok Sądu Odwoławczego zapadł pod rządami nowego kodeksu postępowania karnego z 1997 r.

Nie wnikając w zasadność dokonanych zarzutów kasacji należy podnieść jedynie, iż ta część kasacji, która podważa prawidłowość ustaleń faktycznych

dokonanych w oparciu o przeprowadzone dowody którym Sąd dał wiarę – nie może odnieść pozytywnego skutku.

Natomiast zarzut podniesiony w pkt 1 kasacji jest słuszny. Błędny jest pogląd, iż w sytuacji gdy oskarżony ustanowił obrońcę z wyboru, „który występował podczas rozprawy apelacyjnej” to stać go było również na ustanowienie obrońcy w toku postępowania w czasie postępowania przed Sądem Rejonowym.

Fakt ustanowienia przez oskarżonego obrońcy z wyboru w toku postępowania międzyinstancyjnego nie może być równoznaczny z tym, iż oskarżony był w stanie ponieść koszty obrony bez uszczerbku (art. 69 d.kpk, obecnie art. 78 § 1 kpk) w postępowaniu przed Sądem I instancji. Sytuacja materialna i możliwości finansowe oskarżonego mogły się bowiem zmienić, tak jak to miało miejsce w tej sprawie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Odwoławczy rozważy sprawę zarówno pod kątem treści art. 4 § 1 kpk oraz słuszność zarzutu dotyczącego naruszenia przez Sąd I instancji art. 69 d.kpk.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.